

El límit que assenyala el seny

Un relat de: [ignasicarsícostas](#)

Hagués estat el crim perfecte si no hagués sobrepassat el límit que assenyala el seny; res estrany, per altra banda, en els individus que esdevenen assassins per primera vegada.

El Carles feia més de cinc anys que estava a l'atur. No és que les altres feines que havia tingut haguessin estat cap meravella, però almenys tenia una certa autonomia i no li calia viure com fins ara, a casa dels pares. De fet, la mare havia mort feia anys i vivia amb el pare sol.

Havia passat per totes les etapes. La de buscar feina compulsivament, enviant currículums a tot arreu. La de la desolació, pensant que mai més treballaria. La de treballar en horaris impossibles cobrant una misèria. També havia fet una desena de cursos de diferent temàtica, des d'aprendre perruqueria canina fins a gestió de peix a l'engròs. Inclús n'havia fet un per saber com buscar feina, però la resposta positiva no arribava mai.

El pare no ajudava massa. Sofria un inici de demència, però no deixava de retreure-li tot el dia que tot estava molt brut, que com s'havia engraiat o que es passava tot el dia mirant pel·lícules a la televisió menjant porqueries sense aturador.

El Carles havia desenvolupat una tècnica amb la qual no sentia el seu pare, només era com una remor de fons que ni l'incomodava. I de fet, li donava la raó. Estava tot brut, ell inclòs, gras i amb un avorriment al damunt que no sabia com treure-se'l de sobre.

Va agafar el comandament de la televisió i només amb un dit aconseguia anar canviant de canal: futbol de tercera, un debat polític, un altre d'encara més conflictiu, dos concursos de supervivència, una dona que veia el futur en unes cartes de tarot, un parell de canals en què et venien algun aparell sense el qual, suposadament, no podies sobreviure i, finalment, quan gairebé ja s'acabaven totes les opcions, va trobar-ne un on començava una pel·lícula de temàtica negra dels anys seixanta. Va llegir el resum i, tot i no trobar-la massa engrescadora, va decidir mirar-la. No hi havia massa opcions per arribar a l'hora de dinar més o menys distret.

A mesura que passava l'estona, s'anava mostrant més interessat. L'assassí assajava amb persones suposadament innocents diferents mètodes de matar fins a aconseguir el crim perfecte. Això era el que necessitava ell, ocupar la ment amb alguna cosa i, perquè no, en esbrinar diferents formes d'assassinar. Hi havia molta gent al carrer que el menyspreava o l'ignorava, per a algú segur que era fins i tot un ésser repulsiu. Amb la lògica que dóna la bogeria ho va veure clar, eren persones que es mereixien ser assassinades, apartades de la vida, lluny d'ell per sempre.

Es notava excitat com feia anys que no se sentia. Hi havia una feina a fer i ràpid, no podia deixar passar aquella pujada sobtada d'ànim.

Al pare el deixaria en vida. Un pare a un fill pot dir-li tot el que pensa sense poder retraure-li res.

Primer de tot va anar a dutxar-se. Va aconseguir sentir-se més net del que estava, tot i que l'esponja estava resseca i només quedava una mica de sabó al pot de plàstic, oblidat des de feia dies a la prestatgeria.

Va engegar l'ordinador portàtil, la connexió amb internet, increïblement, funcionava, tot li venia de cara. Va posar-se a buscar verins, punyals, bombes, pistoles... tot el que se li anava ocorrent.

Es va fer l'hora de dinar i el pare, vestit encara amb pijama, anava amunt i avall del passadís preguntant si havien d'esmorzar o dinar.

Cap a mitja tarda el desànim rondava altre cop al voltant del Carles. Tot el que trobava era complicat de comprar o de fabricar, se li feia inclús costós d'imaginar com, amb un senzill ganivet, podia sortir al carrer a matar gent. Si calia, ho faria però... Finalment no va veure cap sortida més i va decidir adquirir una pistola al mercat negre i un punyal en un gran magatzem xinès del barri.

Sembla mentida com va ser de fàcil obtenir una arma. El Carles no entenia com era una de les ciutats amb menys assassinats d'Europa. Havent-hi tants conflictes socials el més normal seria que algú sortís amb una escopeta al carrer i comencés a disparar en una oficina de banc o a la Delegació del Govern, per exemple.

Quan va obrir el paquet al cap d'uns dies interminables, la pistola estava col·locada dins d'un llit d'escuma sintètica, com si fos una peça de porcellana i s'hagués de protegir de qualsevol cop. Era de color negre, tota llisa en la part del canó i una mica treballada en el mànec. Dins el mateix embolcall hi havia la caixa amb vint-i-cinc bales.

Es va llegir les instruccions amb molta cura. Hauria d'encertar a la primera, encara que fossin proves. L'excitació el va dur a decidir matar a l'atzar sense fer cap prova de funcionament o punteria prèvia.

Aquell mateix dia, després de sopar una pizza freda amb el pare, va vestir-se amb la roba més fosca que tenia i va sortir de casa a veure què podia fer amb la pistola carregada i col·locada dins dels pantalons, a l'esquena.

Mentrestant, el pare seguia vagant per la casa, vestit amb el mateix pijama de feia mesos, preguntant-se si ja era de nit o no.

El Carles va anar fins als límits de la ciutat a una zona on només hi havia naus industrials i algun bar on la prostitució era el principal negoci. Es va col·locar davant d'un d'ells, esperant que en sortís algun client satisfet i tranquil que regressaria a casa sense pensar en res més que en el plaer obtingut feia escassos minuts.

Al cap d'una estona, la porta platejada del local es va obrir, ell va agafar la pistola i seguí l'home fins que va ser en una zona més fosca on havia aparcat el cotxe. Quan estava obrint la porta es va entretenir per encendre una

cigarreta i, en aquell moment, un impacte de bala va fer miques el vidre de la porta del darrere, un altre va tocar a terra fent rebotar una pedra que li va ferir la cama i una tercera va passar a pocs centímetres del sostre del cotxe, perdent-se en l'espai fosc de la nit.

L'home va entrar immediatament al cotxe, maleint qui fos que estigués disparant contra seu. Va allunyar-se pel carrer principal a tota velocitat.

El pistoler acabat d'estrenar va sentir un sentiment de frustració, ell que estava convençut d'encertar de ple en el cos de l'home escollit per fer-li de diana. Tot seguia en calma, per tant acabaria amb les bales que tenia al carregador, no li calia fugir.

Al cap d'una estona va sortir una parella del local, es veu que devia ser un bon client i havien de passar la nit junts o potser el client tenia algun gust especial per fer sexe i li agradaven els cotxes o fer-ho l'aire lliure. La ment del Carles es perdia per camins secundaris, que sovint no arribaven enlloc.

Va recolzar-se damunt d'una barana i la seguida de tirs dirigits a la parella va començar, només una bala va fregar la cuixa de la noia. Ara segur que trucaven a la policia per investigar d'on provenien aquells trets. Per sort l'autobús nocturn passava pel carrer en aquell moment, va poder pujar-hi i allunyar-se ràpidament de l'escenari del seu debut com a aspirant a assassí.

Quan va obrir la porta de casa seva va trobar en el passadís, a les fosques, el pare despullat buscant el bany per anar-se a dutxar. Després de convèncer l'home que ara no eren hores de dutxar-se sinó de dormir, ell va introduir-se en el seu llit excitat per tot el que havia passat i pel coratge que havia tingut, desconegut en ell, per disparar a aquelles víctimes o simplement objectius de les seves proves.

Un parell de dies era un temps prudencial per no intentar res de nou i no cridar l'atenció, però al tercer dia ja no podia resistir més el desig de tornar a provar una arma. Aquest cop, tot i ser difícil, ho provaria amb el punyal. No és que tingués res en contra dels drogoaddictes, prostitutes o lladres de carteres, però eren els que estaven en els llocs més apartats i li posaven la feina més fàcil.

Va agafar el punyal i amb un altre autobús va anar fins al barri del port. Hi havia més gent que en el polígon, ja que aquella zona s'estava posant de moda per sortir a la nit entre els que consideraven que tenien una cultura més moderna i radical de la ciutat.

Només era qüestió d'esperar que sortís algú sol per poder dur a terme la prova amb el ganivet i seguir fins a aconseguir una obra mestra, un crim perfecte.

L'espera es feia llarga, tothom anava en parella o en petits grups. Després de més d'una hora de tedi amb la mà agarrotada de prémer el mànec del punyal, va sortir un noi sol. Semblava l'individu perfecte, perquè no portava cap presa i era de constitució més aviat prima. Sota dels llums que donaven entrada al local es va encendre una cigarreta i, mirant al voltant, va fer dues o tres calades. El Carles es va esmunyir entre els cotxes fins a arribar el més a prop possible, però sense ser vist. El noi va començar a caminar per la vorera en direcció a ell. Al Carles això no li va agradar, s'estimava més tenir-lo d'esquena. Es va avergonyir per un instant d'ell mateix, simplement havia de deixar-lo passar...

S'apropava, va passar pel seu costat mentre ell es mantenia ajupit, unes passes més i es va llençar amb el puny en alt per clavar-li el punyal entre les dues espatlles, una sola ferida mortal i fugir cap a casa ràpidament. Però la realitat no es va assemblar en res a la teoria. El noi, en sentir que algú s'apropava pel darrere, es va girar i, veient el Carles i el seu punyal en alt, va saltar fent una figura a l'aire digna d'una pel·lícula del Bruce Lee i amb un cop de peu li va fer caure el ganivet i amb un altre li va estimar tota la sola de la sabata en la cara, quedant estabornit uns segons. Sort que el que havia de ser la víctima va marxar corrents en lloc de donar-li una pallissa al pobre agressor.

Quan el Carles va ser capaç de reaccionar, la porta del local es va entreobrir i, sense possibilitat d'agafar l'arma, va fugir fins a la parada més propera del bus nocturn i va tornar a casa. Quin mal li feien el canell i tota la cara. La prova havia sigut un desastre i ara només pensava amb el punyal amb les seves empremtes dactilars. Com no li havia passat pel cap portar uns guants? Hauria de fugir uns dies de la ciutat fins que tot es calmes, tampoc serien molts dies, perquè el noi havia fugit i segur que no denunciava cap agressió, potser tenia més coses ell a amagar que el Carles.

En arribar a casa a les dues de la matinada va trobar el pare a les fosques, vestit només amb la part superior del pijama i gaudint d'un programa imaginari en una televisió apagada.

Un cop allitat el pare, va agafar gel i se'l va posar al rostre, cedint en part el dolor que sentia. Que àgil era aquell xicot! Hauria de triar una víctima més gran per poder dur a terme la seva ànsia.

Per un moment li va passar pel cap utilitzar el pare com a víctima, de fet ell no li retrauria res, al contrari, si tingués un moment de lucidesa, encara li agrairia que l'alliberés d'aquella malaltia, que l'únic que li permetia era insultar-lo i retreure-li la mena d'home en què s'havia convertit. L'odiava per això, potser sí que seria el proper i definitiu subjecte. De totes maneres ara el que tocava era preparar la fugida uns dies. Per internet va reservar una habitació doble per tres nits en un poble al bell mig de les muntanyes nevades, a unes hores de la ciutat. Ara intentaria dormir unes hores i l'endemà prepararia l'equipatge per desaparèixer.

Després d'un horari d'autocar el Carles, el seu pare i una maleta estaven davant de l'hostal on havien d'amagar-se i estar atents a la televisió per veure si sortia alguna notícia sobre l'incident del local.

Les hores van passar tranquil·les excepte els moments en què el pare, desorientat, sortia al passadís com si estigués a casa seva a buscar un got de llet, anar corrents al bany o qualsevol cosa que li passés pel cap en

aquell moment.

Finalment va arribar la nit, el pare dormia tranquil gràcies a uns sedants que prenia i que el Carles havia decidit doblar-li la dosi. Ell mirava l'informatiu de les dotze de la nit, cap comentari sobre l'agressor del punyal, com ell mateix s'havia batejat.

El matí va aparèixer boirós, en una tauleta de fusta al costat de la finestra mirava el carrer nevat, les pedres, les portes i les finestres amb els seus finestrans. I en el moment en què es posava el cafè als llavis ho va veure tot clar, la solució per al crim perfecte. Altra vegada només calia esperar el moment adequat per trobar la víctima que ara ja no seria una prova, ara ja seria el personatge d'una obra mestra. Va esperar que transcorregués el matí gaudint del poble i del paisatge.

El pare feia la migdiada després de dinar i, així que va quedar-se adormit, el Carles va lligar-lo al llit per estalviar-se sorpreses i poder actuar lliurement pels carrers del poble.

Tot estava en calma, els que tenien un ramat es veu que estaven enfeinats donant el farratge, carregant la llet acabada de muntar o qualsevol altra feina. Pel cap del carrer va aparèixer una dona vestida per fer excursionisme, avançava lentament pel mig del carrer mirant-se un plànol. El Carles es va avançar en la seva direcció fins a una caseta baixa que tenia la teulada a la seva altura tota gelada, es va asseure esperant que la dona estigués a la distància correcta i que ningú més habités pel carrer. Tot es va precipitar en uns segons, la dona va arribar a pocs metres del Carles, aquest va arrencar un caramell de gel i en un moviment ràpid l'hi va clavar al coll, rebentant-li la tràquea i morint en pocs segons. Cap empremta, cap arma del crim... O almenys això és el que pensava l'estrenat agressor. El gel amb la calor del cos de la dona i de la sang es fondria formant part només del toll que la rodejaria. Quan algú la descobrís, ell ja estaria a l'habitació amb el pare veient qualsevol pel·lícula.

I així va passar. Un xiquet en tornar de l'escola es va trobar amb la dona estirada al mig del carrer i va córrer a avisar els pares, aquests a la policia i, veient de què es tractava, aquests van avisar la brigada d'homicidis. Com no hi havia cap arma per enlloc van deduir que es tractava d'un intent de furt que s'havia complicat perquè la dona no portava res de valor i potser es va resistir, seria un crim difícil d'esbrinar qui podia ser el culpable. Aquella nit, en la foscor de l'habitació, el Carles tenia els ulls oberts de bat a bat, excitat i emocionat per haver aconseguit el crim perfecte. En un parell de dies el seu pare i ell desapareixerien per sempre d'aquell poble i encara que no pogués vanagloriar-se del crim, ell sabia el que havia fet i què representava. Segur que si el pare ho entengués estaria orgullós d'ell. Els ulls se li van humitejar i dues llàgrimes li van caure pel costat de la cara. Però havent arribat al cim dels assassins —com era realitzar un crim irresoluble—, la vanitat humana el va portar a la perdició. L'endemà se sentia neguitós, havia de repetir-ho, el desig podia més que el seny, o pot ser que la bogeria.

El segon crim es va desenvolupar més o menys igual que el primer, els carrers buits, una persona del poble caminant sola, el caramell de la teulada baixa, un cop sec, sang a dojo pel terra gelat i fugida ràpida a fer companyia al pare.

Quanta innocència! Ell feliç per haver arribat a fer, no un, sinó dos assassinats perfectes. Pobre infeliç, encara no s'havia adonat que amb dos crims el cas havia fet un gir de cent vuitanta graus i s'havia convertit en un cas d'assassí en sèrie.

Quan va sentir l'enrenou de la policia, la brigada especialitzada altre cop i tota la gent del poble, va agafar el pare i se'l va endur a veure l'espectacle. Hi havia molta gent, però tothom guardava un respectuós silenci mentre els professionals treballaven per poder trobar un indici sobre l'arma utilitzada o el motiu del crim. Sempre hi havia un motiu, encara que, com en aquest cas, fos simplement la vanitat.

Van anar avançant entre la gent fins a arribar a la caseta amb la teulada baixa de la qual penjaven tot de caramells, menys els dos utilitzats per el Carles.

Aleshores en el carrer va ressonar la veu del pare ben forta:

—Mira, Carles, aquí falten els dos caramells dels quals parles en somnis. Els que has trencat per assassinar dos passerells. Que haves fet el crim perfecte, deies! Com t'estimo, fill. M'agraden aquestes històries.